

ČEHO

po tobě žádá

laický apoštolát

?

*ČEHO
PO TOBĚ ŽÁDÁ
LAICKÝ APOŠTOLÁT?*

V Přerově 1927

No. 14.448.

IMPRIMATUR

Olomucii die 12. Octobris 1926.

Josephus Vyvlečka,
Praeses a. e. Consistorii.

OBSAH

	Strana
1. Naše doba volá po laickém apoštolátě	5
2. Co máme činiti?	10
3. Organisovaná výpomoc	13
4. Podmínky pro laický apoštolát	18
5. Vlastnosti laického apoštola	. 21
6. Vrchol apoštolátu	25
7. Velký zisk	. 28

1. Naše doba volá po laickém apoštolátě.

Jsme my lidé zvláštní bytosti. Věci důležité pokládáme často za nepatrné, na věci časné pohlížíme jako na věčné hodnoty, na věčnost pak a na věci nadpřirozené v denním a životním ruchu velmi často zapomínáme.

Na františkánském kostele ve Fiesole jest nápis: „Jest toliko jeden Bůh; je-li mým nepřítelem, kdo mě zachrání? Mám jen jedinou duši; jestliže ji ztratím, co mi zbude?“

To jsou vážné věci — a přece jak málo se na ně myslí? Staráme se o všecko, nejméně však o to, oč bychom se měli starati nejvíce. Pro pomoc ve hmotné bídě snadno se najdou pracovitě ruce i obětavá srdce; jak málo nás však dojímá bída duševní, jež nás obkličuje jako hrozivá záplava! A přece: kdo trpí tělesně, může býti uvnitř šťasten a pln radosti; nikdy však nemá štěstí ani radosti ten, kdo má v duši tmu. Proto bychom měli nejvíce pomáhati právě tam. Největší nouze je nouze duševní a nej-

větší chudoba je tam, kde lidská duše nic neví nebo nechce vědět o Bohu.

Ale kde hledati pomoci? Kde jsou laičtí apoštolové, kteří by v této práci podporovali naše kněžstvo? Jsou dobří a věrní katolíci, kteří se starají o svou spásu, horlivě přijímají svaté svátosti, rádi se ponořují v krásu víry, snaží se vnikat do smyslu liturgie, ale nevšímají si velkého náboženského zpustošení kolem sebe. Máme-li sami pevnou půdu pod nohama, smíme zapomínati, že tisíce jsou v nebezpečí, že ztratí své nejvyšší a nejsvětější statky? Jsou přece našimi bratřími a sestrami, mají také nesmrtelnou duši a patří k nám jako úd k údu v tajemném těle Kristově.

Je takové křesťanství pravé? Nikoli! Býti křesťanem jest míti v sobě ducha Kristova a dokazovati to skutky, jest následovati Krista, jenž „přišel, aby spasil, co bylo zahynulo“ (Mat. 18, 11), který „vyšel na cesty a k plotům a všecky přinutil vejíti“ (Luk. 14, 23). Býti křesťanem jest

také starati se o duše jiných, býti apoštolem.

Laický apoštolát, jenž byl vždy svatou povinností křesťanovou, je dnes nalehavým příkazem doby.

Za naší doby je náboženství zpuštěno. Povstává množství sekt a falešných proroků, aby omámený lid šálili naukami, které nejsou z Boha. Setkáváme se s nimi na cestách, na ulicích, v obchodech, v dílnách, v kancelářích; jejich okázalé a křiklavé pozvánky na schůze visí na nárožích, jejich letáky zaplavují ulice, jejich kolportéři si netíží vyhledávati poslední podkrovní světničky a vnikají až do odlehlých zákoutí. A všichni tito falešní proroci navzájem tak různí se shodují svorně v tom, že útočí na katolickou církev. Ovšem jest i značný počet dobrých, věrných katolíků, ale také celé masy takových, kteří nemají ani zdání o opravdovém církevním a náboženském životě, kteří mají sice jméno katolíka, ale pěstují katolicismus jen zdánlivý. Takoví pracují a jdou s námi až po hodinu ne-

bezpečí; jakmile tato hodina přijde, odpadají.

Nezapomínejme při tom, že je často hodně nesnadným zachovati v ustavičném zápase věrnost sv. víře, zvláště tehdy, když člověk zanedbává modlitbu a když je se svým přesvědčením osamocen v nevěreckém prostředí. Neštěstím je pro takového člověka, je-li štván a pomlouván protináboženským tiskem, neštěstím jsou pro něho mnohé, přemnohé příležitosti k zábavám a k vyražením, neštěstím nezdravá honba za penězi a za majetkem, neštěstím bytová nouze, neštěstím rozháranost v rodině.

Kdo tu má pomáhati? Jen kněží? I pro kněze má den jen 24 hodin; i jeho dělnost a zdraví jsou omezeny. Dnes potřebuje sv. církev také silné řady obětavých pomocníků laických, aby vyplnila své poslání u lidstva, jež ani neví, jak velice potřebuje spásy. A proto volá do práce všechny, kdo křtem a biřmováním nabylí čestného titulu královského kněžstva.

Proto katolíci, stateční u víře, vzhůru k laickému apoštolátu! Každý křesťan buď misionářem. Každý, kdo je katolíkem z přesvědčení, musí se státi apoštolem každým vláknem své bytosti. Tak je tomu všude: u zednářů, u socialistů, u komunistů, u sektářů, všude. Jen u nás by tomu bylo jinak? Nemá pravé lásky ke Kristu, kdo je lhostejný k nejsvětějším zájmům Kristovým, ke spáse duší svých bližních. Nemá pravé lásky bliženské, kdo se nedovede obětovati pro záchranu bližního. Nemá pravé lásky k církvi, komu je lhostejnou obrana církve a záchrana jejích dítek. Důrazně praví jistý vysoký církevní hodnostář: „Neobstojí u soudu Božího, kdo svých sil, svého času a svých vloh nepoužil věrně pro toto dílo, jež je nejvznešenější ze všech lidských skutků.“

K laickému apoštolátu nás vyzývá i sám nejvyšší pastýř církve sv. Píšeť biskupům celého světa: „Připomínejte svým věřícím z laického stavu, aby jako laičtí apoštolové skrytě nebo veřejně — ovšem poddáni jsouce Vám a Vaším kněžím — pomáhali rozšiřo-

vati známost a lásku Kristovu, aby si takto zasloužili čestného názvu „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid vlastnický“ (I. Petr 2, 9). Nejužší spojení s Námi a s Kristem jest podmínkou, kterou jediné se stane jejich pilná práce o rozšíření a o posílení království Kristova účinným prostředkem, aby se obnovil všeobecný mír.“ (Ubi arcano Dei.)

2. Co máme činiti?

Máme pracovati o záchraně nesmrtelných duší. Pomáhejme svým bližním pro Krista, jenž pravil: „Oheň na zem pustit jsem přišel, a co chci jiného, než aby se vznítit?“ (Luk. 12, 49.) „Příklad zajisté dal jsem vám, abyste i vy činili tak, jako jsem já učinil vám.“ (Jan 13, 15.)

Pomáhej předně apoštolátem modlitby; ten je nejdůležitější. Víc než kde jinde platí zde slova Spasitelova: „Beze mne nemůžete činiti nic.“ (Jan 15, 5.) „Nestaví-li Hospodin domu, marně se lopotí, kteří jej sta-

vějí.“ (Ž. 126, 1.) Bez nadpřirozené pomoci není ani laického apoštolátu, jenž by s úspěchem mohl vypomáhati kněžím v duchovní správě. Naším velkým neštěstím jest, že se příliš málo modlíme. Chceme příliš mnoho činiti sami, proto nás Bůh nechává na holičkách. Musíme pohnouti Pána, aby působil sám, on musí býti duší naší činnosti. Proto se horlivě modleme, ale modleme se s pokorou a s důvěrou. Pius IX. praví: „Dejte mi armádu duší, které se modlí, a učiním svět zase šťastným!“ Tvou první apoštolskou prací buď modlitba za duše odcizené Bohu a církvi sv. Začni svůj apoštolát v domě Božím, na mši sv., při sv. přijímání, při svých denních pobožnostech. Bůh nás tak rád vyslýchá, prosíme-li za jiné!

Pomáhej dále apoštolátem dobrého příkladu! Proč tak mnoho lidí se církví pohoršuje? Proč se posmívají tomu, co jim dříve bylo svatým? Poněvadž mnoho těch, kdo mají jméno katolíka, myslí na své katolictví jen ve zdech chrámových. My katolíci máme všichni těžkou a váž-

nou povinnost, abychom pravost a pravdivost církve a víry dokazovali svým životem, svým příkladem. Ať jsme kdekoli, všude musí náš způsob života býti světlem a vodítkem pro jiné. O tom, že jsme katolíky, nemají se lidé přesvědčovati teprve z našeho křestního listu, to mají poznávati z našeho života, z celé naší bytosti.

Matka, která své děti vychovává věrně podle zásad víry, rodina, v níž se pěstuje modlitba a křestanský způsob života, muž v životě veřejném, v dílně, v kanceláři, na cestách: ti všichni působí apoštolsky, jestliže projevují, že naše sv. víra jest jim vzácným pokladem, stkvoucí perlou, zářivým životním cílem. Dobrým příkladem apoštolujeme, žijeme-li podle víry, uskutečňujeme-li, co praví Spasitel: „Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a velebí Otce vašeho, jenž jest v nebesích.“ (Mat. 5, 16.)

Vypomáhati můžeš apoštolátem tisku. Tisk je velmoc. Kolik duší otrávil, kolik mladistvého štěstí zničil, kolika rodičům naplnil oči slzami,

kolik starostí, útrap, nářků a bídy způsobil, kolik štěstí, radosti, nevinnosti a ctnosti zmařil! Proti špatnému tisku pěstujme tisk dobrý! Do každé katolické rodiny katolické noviny! Proti všem šmejdům a špatnostem mělké zábavné četby dobrou katolickou knihu! Pomáhejme! Kniha může býti zlým duchem, ale může býti také andělem, předchůdcem, pomocníkem.

3. Organisovaná výpomoc.

Spojenými silami! I slabí se stávají silnými, když se spojí. Kde práce jednotlivcova zaniká, tam společná organisovaná práce, řízená jednotnou myšlenkou, stává se činem osvobozujícím, požehnaným. Proto se také v cizině záhy začal zaváděti organisovaný laický apoštolát, organisovaná laická výpomoc v duchovní správě. Též u nás počíná tato myšlenka pronikat víc a více. Výpomoc v duchovní správě posiluje farnost, ničí neblahý vliv protináboženských proudů, znesnadňuje a znemožňuje podvratnou činnost

moderního sektářství. Připomíná věřícím katolíkům, že tvoří celek, velkou rodinu Boží, v které bratrská pomocná láska je svatou životní silou.

K úkolům organisované výpomoci laickým apoštolátem náleží zvláště:

1. péče o křesťanské sňatky, rodiny, o křty dítek a o katolickou jejich výchovu,

2. akce nedělní a velikonoční povinnosti,

3. péče o nemocné, aby neumírali bez zaopatření,

4. péče o přistěhovalé a o ty, kteří se z farnosti stěhují,

5. péče o mravně ohrožené a padlé za součinnosti karitativních spolků,

6. péče o odpadlíky, kolísající, konvertity a p.,

7. propaganda misí, exercicií, náboženských přednášek,

8. výpomocná katechese, která se vztahuje na

a) náboženské vyučování u dětí slabých a zanedbaných,

b) prohlubující a výchovné náboženské vyučování v náboženských besídkách,

- c) na přípravu dítek na přijímání sv. svátostí,
 - d) za nedostatku katechetů na vyučování náboženství ve školách,
 - e) na vyučování konvertitů;
9. podpora katolického tisku, a to
- a) vedením lidových a dětských knihoven,
 - b) rozšiřováním dobrých knih, brožur a časopisů.

Aby se všechny tyto a podobné úkoly řešily s úspěchem, k tomu je nevyhnutelně potřebí, aby se všestranně hledělo využívat farní kartoteky, jež se má u nás ponenáhlu zaváděti.

S výpomocí duchovní musí se však sestersky spojovati výpomocí lidu - milná čili karita. Jako tělo a duše náležejí k sobě, tak se nedají od sebe odděliti ani karita a duchovní správa. Nelze si mysliti skutků tělesného milosrdenství, jež by neměly vlivu na duši chudiny, a nelze si mysliti apoštolské duše, jež by toužíc povzněsti bližního duševně, nesnažila se podle svých sil odpomoci i tělesné jeho bídě.

Kdo se má věnovati organisované výpomoci? Laičtí apoštolé, a to jednak pracovníci čestní, kteří se věnují výpomoci v apoštolátě jen jako mimochodem při svých ostatních povinnostech, jednak pomocnice z povolání — karitativní sestry —, které se zasvěcují Bohu, aby se zcela věnovaly této apoštolské činnosti.¹⁾

Laickými apoštolami smějí býti jen mužové a ženy hlubokého náboženského přesvědčení, bezvadného života, nezištné dobroty, upřímné pokory, kteří nehledají sebe, nýbrž puzeni jsou nadpřirozenou láskou hledí pracovati podle svých sil pro čest Boží, pro spásu duší a pro rozšiřování království Kristova. Pro jejich apoštolskou činnost jest jim potřebí zvláštního vzdělání a vyškolení. Pomocnicím z povolání se ho dostává v Jednotě sociálně karitativních pomocnic, pracovníci čestní mají se vzdělávati aspoň zvláštními přednáškami, kursy, schůzemi za tím účelem pořádanými a sv. exerciciemi.

Laický apoštolát úzce souvisí s du-

1) Jednota sociálně karitativních Pomocnic JSP v Přerově na M., Sírava 7.

chovní správou a s farností a nesmí se nijak vymykati z vlivu duchovního správce, jinak by se minul s účelem a neměl by Božího požehnání. Nemůže-li duchovní správce sám organisovati a řídit činnost laického apoštolátu, ustanoví si kněze zástupce.

Farnost se rozdělí podle ulic a domů na menší okresy po 20—30 rodinách. Každý apoštolský pracovník, pracovnice, ať čestný, ať z povolání, bdí nad okresem, sobě přiděleným, podle návodu duchovního správce.

Zvláštní nesnadné případy se svěřují jen vyškoleným pracovníkům a pracovnicím, zvláště pomocnicím z povolání — karitativním sestram.

Laičtí spoštolé scházejí se podle potřeby na schůzích, aby se v nich dále vzdělávali, duchovně se obnovovali, povzbuzovali k nové horlivosti, aby si vyměňovali názory podle nabytých zkušeností, a konečně aby přijímali nové práce. Schůze zahajuje duchovní správce modlitbou a vhodnou duchovní četbou nebo promluvou, a modlitbou je také končí.

4. Podmínky pro laický apoštolát.

Je-li laický apoštolát tvou povinností, tak již ti není ponecháno na vůli, chceš-li apoštolsky působiti nebo ne. Zde platí slova božského Spasitele: „Kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.“ (Luk. II, 23.)

Laickým apoštolem však se můžeš státi toliko za dvou podmínek: musíš míti potřebnou schopnost a potřebný čas.

1. podmínka: potřebná schopnost. Někdo je třeba dobrým katolíkem, ale přece se málo hodí pro účinnou práci v laickém apoštolátě. Hlavně ukvapený, horlivec, který neumí býti šetrným a taktním, může více pokaziti než napraviti. Poznej nejprve sama sebe. Jestliže se dosud nehodíš, přičiň se, aby ses k tomu hodil později.

2. podmínka: potřebný čas. Pro matku, která vede velkou domácnost, jsou předními povinnostmi povinnosti rodinné, jež jí dal Bůh sám. Totéž platí pro otce rodiny a pro každé po-

volání. Buď apoštolem nejprve ve svém vlastním okolí, potom však, máš-li ještě kdy, pojd' a pomoz! Ať jsi kdokoli, učitel, úředník, řemeslník, dělník, pojd' a pomáhej!

Církev potřebuje na výpomoc především mužů, kteří se sice modlí tak pokorně a horlivě, jako by všechno musil učiniti Bůh, kteří však též tak horlivě pracují a tak statečně zápasí, jako by všechno musili učiniti sami; mužů, kteří nežijí nečinně v minulosti, nýbrž zasívají s radostou nadějí símě lepší budoucnosti do brázd přítomnosti, kterou jim daroval Bůh; kteří se nevyčerpávají zbabělými stesky, nýbrž radostně stravují svůj život v mužném činu; kteří neustupují beznadějně do ústraní, nýbrž se snaží, aby napravili zlý svět a získali jej pro Krista; kteří nechtějí pyšně uplatňovati toliko vlastní mínění, nýbrž spojují se svorně s bratřími v harmonický celek; kteří se nespokojují tím, aby kritisovali cizí práci, nýbrž usilovně se snaží, aby stále zlepšovali svou práci vlastní. (Pá-lau.)

Pomáhati mají mužové ze všech vrstev společenských, od inteligentů s akademickým vzděláním až po prosté dělníky. Komu Bůh udělil více, tomu ukládá i větší povinnosti. S výšín akademického světa vnikla do lidu zkáza nevěry; odtud musí vycházeti i náprava. Dělník pak zase nejlépe rozumí těm, kdo ve své bídě a roztrpčenosti odhodili všechno, čeho jim poskytovalo náboženství. Poněvadž má s nimi týž osud, může snadno přiváděti nazpět zaslepené, usmiřovati roztrpčené. Potřebujeme apoštolů především v dílnách, v továrnách, v místech hornických.

Církev však velice potřebuje pro laický apoštolát i žen, neboť žena se k takové práci nejlépe hodí již svou přirozeností. Tvůrce jí dal velké duševní schopnosti, jimiž zvláště dovede vycitovati cizí bídu a ji léčiti. S vrozeným jemnocitem nachází žena snadno a rychle vhodné prostředky a cesty, aby trpícím pomáhala. Proto si již apoštolové přibírali ženy na výpomoc v apoštolátě, proto i nyní volí si

obětavé dívky laický apoštolát za své životní povolání.

5. Vlastnosti laického apoštola.

Jaký musíš býti, abys mohl účinně vypomáhati laickým apoštolátem? Právím ti předně, buď nejprve sám tím, čím si přeješ, aby byli druzí. Nebuď zvonem, který všechny svolává na služby Boží, sám však na ně nechodí. Nebuď karatelem, který má jen slova, ale nemá skutků, jemuž napomínaný může říci do očí: „Lékaři, vyléč se sám!“ Špetka dobrého příkladu prospěje víc nežli množství slov.

Jako laický apoštol musíš míti předně ducha víry. Živá víra musí pronikati celou tvou bytost, ovládati všechno tvé jednání. Musí tě učit, aby ses uměl dívat jako věřící člověk na věci, na lidi, na události, na rány osudu. Naše sv. víra nám praví, co na světě má cenu a co je bezcenné. Právý apoštol nečiní rozdíl mezi osobami ani mezi prací nízkou a vzneše-

nou, pomáhá stejně laskavě a přívětivě žebrákovi, propuštěnému trestanci jako vzdělanému muži a ženě z lepší společnosti. Ve světle víry je mu důležitým a významným všechno, co činí ve službě apoštolátu. Všechno je práce pro nesmrtelné duše, ať už sbírá obnošené věci pro svoji chudinu, ať rozdává časopisy a letáky, nebo jiné poučuje v náboženských otázkách.

Dále musíš míti křesťanskou pokoru. Stokrát víc než jinde potvrzuje se v apoštolátě, že nikoli lidské vědění a schopnosti, nikoli věda a učenost, nýbrž jen křesťanská pokora činí velmi schopným pro činnost na záchraně duší. Zde se vyplňují slova: „Pokorným dává Bůh milost.“ Velmi často platí o laickém apoštolátě to, co pravil božský Spasitel o svých učednících: „Velebím tebe, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými a zjevil jsi je maličkým.“ (Mat. 11, 25.) Čím méně si o sobě myslíme, čím jsme pokornějšími, tím více nám Bůh žehná. Pravý apoštolský pracovník je si vědom, že sami bez pomoci Boží výsledků ne-

dovedeme vynutiti. A kde se na svých cestách jako milosrdný Samaritán potkává s ubožáky, kteří upadli do hříchů a do bídy, pamatuje, že sám jsa slabý a křehký, nemá práva bližního ukvapeně odsuzovati. „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“ (Mat. 7, 1.)

Laický apoštolát žádá po tobě také ducha obětavosti. Dostane se ti mnoho trpkosti a nevděku při takové práci. Mnozí se ti snad vysmějí, jiní, pro něž jsi mnoho obětoval, odplatí se ti nevděkem. Ano i práce sama je spojena s obětmi. Musíš se zříkati zotavené a zaslouženého odpočinku, musíš konávati návštěvy, často obtížné, zdánlivě bez úspěchu. Tu se raduj! Kde jsme musili přinést oběť, tam símě jistě bude míti hojný užitek! Uč se přinášeti oběti ve škole svého božského Vzorů!

Pro apoštolskou činnost potřebuješ také křesťanské moudrosti. Tato ctnost ti musí býti vodítkem, Horlivost sama nestačí. Mnoho se již pokazilo horlivostí nemoudrou. Ale je ti třeba moudrosti křesťanské, nikoli falešné světské chytrosti, která je vlast-

ně lží, klamem, přetvářkou a neužitečnou hrou diplomatickou. Křesťanská moudrost je rozumnost, která má na zřeteli všechny nesnáze při volbě prostředků. Při veškeré oddanosti poznává hranice toho, čeho lze dosáhnouti. Při důvěře v Boží pomoc a v Boží působení nepřezírá, co věčný Bůh ponechal svobodné lidské vůli, při veškeré své horlivosti nezapomíná, že lidé nejsou andělé. Nesmíme do domu přímo vpadnouti, nesmíme hned ke každému přicházeti s náboženským poučováním, musíme dbáti, abychom se nestali obtížnými, hlavně pak nesmíme nikdy mluvit tvrdě ani trpce. Jinak musíme jednati s ženou, která zatrpkla ve své nouzi, jinak s jinochem, který v mladické lehkomyšlnosti odhodil víru, jinak s mužem práce, který odpadl od církve vlivem okolí nebo poměrů, nespravedlnosti nebo nouze.

Křesťanská moudrost však vyžaduje od laického apoštola zvláště, a by uměl mlčet. Trpící ti budou svěřovati svá tajemství, která dosud měli toliko u sebe. Ať se nikdy nestaneš nehodným této důvěry! Víím velmi

dobře, že to někdy může býti zkouškou těžkou a dosti tvrdou, ale musíme ji prodělati. Jeden slavný básník píše o jakémsi člověku, kterého tak tížilo jeho tajemství, že si konečně nevěděl jiné rady, než aby si venku v přírodě vykopal jamku a do ní všeptal, co věděl. Měli bychom se vlastně po každé, než promluvíme, otázati, proč chceme mluvit. A nežli promluvíš slovo o slabostech a chybách bližního, o nichž ses dověděl důvěrně na svých pochůzkách, taž se třikrát: „Proč? Za jakým účelem?“ Zde platí: Láska přikrývá všecky chyby. (Přísl. 10, 12.)

Duše lidská je mistrovským dílem všemohoucnosti Boží, proto je potřebí, aby se s ní jednalo jemně a prozíravě. Běda, kdyby drsné ruce zasáhly do ní bezohledně! Nepomohly by jí, nýbrž by ji zničily.

6. Vrchol apoštolátu.

Středem apoštolátské činnosti je velká láska k Bohu a k bližnímu. Účinná láska — caritas — je svatá, zlatá po-

můcka laického apoštolátu. Naše láska buď láskou, která posluhuje, která hledá jen opravdového štěstí bližního, buď láskou, jež se dovede obětovati, jíž není žádná námaha přílišnou, jíž není žádné práce mnoho; buď láskou, která se nikdy neunaví a neochromí, láskou moudrou, něžnou, trpělivou, odpouštějící! Účinná láska dodává vnitřní ceny a nadpřirozené ušlechtilosti všem našim skutkům, velkým i nepatrným. Ať již pracujete pro království Boží sestavujeme seznamy, nebo propagujeme katolické spolky, nebo se snažíme získávati odcizené, nebo pracujeme pro mládež, nikdy nesmíme činiti rozdíl mezi prací čestnější a méně čestnou; každá je ušlechtilou, vzácnou, cennou pro věčnost, poněvadž každá je proniknuta zlatým proudem svaté lásky — karity.

Karita je tepnou apoštolské činnosti. O ní vyslovil apoštol národů tuto chvalořeč: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, lásky však neměl, byl bych jako měď zvučící a jako zvonec znějící. A kdybych měl proroctví a znal všechna tajemství a

veškerou vědu a kdybych měl všecku víru, takže bych hory přenášel, lásky však kdybych neměl, ničím bych nebyl. A kdybych rozdal na pokrmy chudých veškeren statek svůj a vydal své tělo k spálení, lásky však kdybych neměl, nic by mi to neprospělo.“ (I. Kor., 13, 1—3.)

V překladu do jazyka laického apoštolátu znějí tato slova takto: Kdybys byl sebe horlivější, sebe přesnější ve svém jednání, sebe svědomitěji konával povinné návštěvy, sebe dovedněji přiváděl svaté církvi duše pobloudilé a odcizené, kdyby tě dávali za vzor všem, při tom při všem kdybys však hledal sama sebe nebo čest a vážnost u lidí, ne však výhradně Boha a nesmrtelné duše, byla by všechna tvá námaha a práce marná, zbytečná — nic by ti neprospěla.

Nadpřirozená láska však dokáže všechno. Jsouc chudičká má poklady; nestudujíc ví mnoho, je moudrá bez intrik, nikoho nesvádí, ale dobývá vítězství, nikomu nepůsobí škody, ale vládne všem. (Pálau.)

7. Velký zisk.

Laický apoštolát odměňuje sama sebe. Jeden horlivý kněz píše: „Odměnou dobrého, horlivého pracovníka je radost z apoštolské práce. Jak blaženi byli naši pomocníci, když mohli na Štědrý den zanést do chudých rodin „Ježíška“! Jistě nikdo z nich doma ve své rodině nepocítil tak hluboké vánoční radosti jako v cizí chudé rodině, kam přinesl vánoční nadílku... Nejsladší radosti však zakoušejí, když dopomohou dítěti k sv. křtu, když starého hříšníka připraví k sv. zpovědi, když se jim podaří, aby přiměli manžely k církevnímu sňatku.“

Jeden z takových laických apoštolů pravil, když se mu podařilo zprostředkovati děťátku milost sv. křtu: „Kdybych na světě nic neučinil, nežli že jsem tomuto dítěti pomohl k milosti posvěcující, nežil jsem marně.“ Jakýs ctihodný kmet oznamoval kdysi manžely pro církevní oddavky. Jaká blaženost v jeho vrásčité tváři, jak zářil jeho pohled! Vskutku, laičtí apoštolé dobře cítí, že si této práce nevyvolili

sami, nýbrž že Bůh je vyvolil, a že je to milost pro každého, kdo zde smí pracovati.

Pravý laický apoštolát jest výtečným prostředkem, abychom se sami zdokonalovali. Jak nás dojíhá bída a neštěstí jiných! Kolik hlubokého porozumění pro lidskou duši se v nás budí, kolik jemné životní vážnosti, kolik přívětivé trpělivosti, kolik nezištné obětavosti a věrnosti v životě podle víry! Nepožadujme vděčnosti od těch, jimž jsme prokázali dobrodiní, ale sami Bohu vroucně děkujme za to, že nás povolal k této vznešené práci.

Laický apoštolát smí rozšiřovati radostné poselství Kristovo. Jeden velký pracovník a vůdce laického apoštolátu o tom píše: „Laický apoštol vidí sebe a svou práci jako část velkého celku. Žije v obcování svatých. Církev Kristova jest mu svatým městem, nevěstou Páně, která musí býti bez poskvrny a bez vrásky. Jest tajemným tělem Kristovým, jest vinným kmenem jenž přijímá svou plodnost z milosti Kristovy. A vroucí, neustávající modlitbou pravého apoštolského pracovní-

• ka jest, aby byl světélkem v tom městě, zdravou buňkou v mystickém těle, plodnou větvičkou na vinném kmeni Kristově, zkrátka aby svým životem a působením udržoval v církvi dílo Kristovo.

Království tohoto světa utlačuje církve Kristovu se všech stran. Ničí víru, otravuje mravy. Zástup laických apoštolských duší však vypomáhá kněžím v učitelském, kněžském a pastýřském úřadě, založeném od Ježíše Krista, aby podporoval dílo Kristovo. „Já jsem přišel, aby měli život a hojnost.“ (Jan 10, 10.)

A nyní, milý čtenáři, čeho po tobě žádá laický apoštolát?

Odpovídám: **Ž á d á t v é s p o' u p r á c e . P o j d' , p o m á h e j !**

V š e c h n o
p r o s o c i á l n í k r á l o v s t v í
J e ž í š e K r i s t a !

Čeho po tobě žádá laický apoštolát?

—

Podle W. Wiesena

upravily a vydaly sestry

Neposkvrněného Početí P. Marie

v Přerově, Šířava 7

—

Vytiskla

Společenská knihtiskárna

v Kroměříži